

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: M. B.,** zast. JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem se sídlem Divišova 882, Hradec Králové, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, odbor dopravy, silničního hospodářství a investic**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2012, č. j. KrÚ 29912/2012/ODSHI/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 4. 2013, č. j. 52 A 25/2012 - 83,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 4. 2013, č. j. 52 A 25/2012 - 83, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Jakuba Havlíčka, advokáta se sídlem Divišova 882, Hradec Králové.

Odůvodnění

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále též „krajský soud“), jímž byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), opětovně zamítnuta jako nedůvodná žaloba stěžovatele ze dne 16. 5. 2012. Tou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2012, č. j. KrÚ 29912/2012/ODSHI/13, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 14. 2. 2012,

č. j. Mag 12B - 452/SSÚ - 2011 - XIII, jímž byly ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu"), zamítnuty stěžovatelovy námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a provedený záznam byl potvrzen.

Úvodem je nutno konstatovat, že věc je před Nejvyšším správním soudem projednávána po druhé. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 As 128/2012 - 25 (všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), byl zrušen v pořadí první rozsudek krajského soudu v této věci, a to rozsudek ze dne 12. 7. 2012, č. j. 52 A 25/2012 - 37, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud se neztotožnil se závěry krajského soudu, dle kterých je nepodepsaný pokutový blok na pokutu zaplacenou na místě způsobilým podkladem k provedení záznamu bodů v registru řidičů.

Krajský soud však závěry uvedené v tomto zrušujícím rozhodnutí nerespektoval, ačkoliv výslovně uvedl, že si je samozřejmě vědom toho, že je právním názorem NSS vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku vázán a že možnost odchýlit se od stávající judikatury v případě, že *„svůj odlišný právní názor podepře komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací"* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 - 347), se nevztahuje na případ závazného právního názoru vysloveného NSS v konkrétní věci. Nicméně po důkladném prostudování zrušujícího rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že právní názor v něm prezentovaný respektovat nemůže, neboť tento není podepřen přesvědčivou a srozumitelnou argumentací, když ze soudních rozhodnutí v rozsudku citovaných, o něž je opřen (zejména rozsudek č. j. 8 As 68/2010 - 81), nevyplývá.

Žalobu proto rozsudkem napadeným v nyní projednávané věci opětovně zamítl.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti konstatoval, že tato kasační stížnost je přípustná, neboť krajský soud zcela otevřeně přiznal, že se nehodlá závazným právním závěrem Nejvyššího správního soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne 9. 1. 2013, řídit, čímž došlo k porušení ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.

Následně setrval na své původní kasační argumentaci, dle které mu tři body za přestupek, jehož se měl dopustit dne 14. 3. 2007, byly zaznamenány neoprávněně, neboť pokutový blok ze dne 14. 3. 2007 není dostatečným podkladem pro záznam těchto bodů.

Stěžovatel uvádí, že je přesvědčen, že předmětný pokutový blok není pravomocným rozhodnutím, a proto není ani dostatečným podkladem pro provedení tří bodů do karty řidiče. Toto přesvědčení stěžovatele pramení ze skutečnosti, že pokutový blok není z jeho strany podepsán, přičemž podle jeho názoru lze pouze s podpisem na pokutovém bloku jednoznačně spojovat souhlas osoby s projednáním přestupku v blokovém řízení. Stěžovatel dodává, že si není vědom, že by se blokového řízení dne 14. 3. 2007 účastnil a že by souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že samotné zaplacení pokuty je dokladem souhlasu přestupce s projednáním přestupku v blokovém řízení a že požadavek podpisu na pokutovém bloku ze strany přestupce je třeba vztáhnout toliko k pokutovým blokům na pokutu na místě nezaplacenou.

Stěžovatel opětovně zdůrazňuje, že úvaha soudu vychází z jakéhosi ideálního postupu projednání přestupku v blokovém řízení, jehož výsledkem je vydání pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou. Zejména v pasáži, kde soud uvádí, že pokutový blok je vypisován jedině v přítomnosti přestupce, pak soud a priori vylučuje jinou možnost (přičemž je otázkou, kde bere tuto svou jistotu), pomíjí námitky vznesené ze strany stěžovatele ve vztahu k předmětnému pokutovému bloku a svou úvahu konstruuje odtrženě od variability lidského života. Jako možný příklad takové variability stěžovatel uvádí např. situaci, kdy by pokutové bloky mohla vyplnit bez vědomí přestupce některá z úředních osob, aby dosáhla na odměnu za určitý počet pravomocně ukončených věcí.

Stěžovatel dále uvádí, že si není vědom, že by se účastnil projednání přestupku, ze kterého měl vzejít pokutový blok datovaný dnem 14. 3. 2007. S tímto tvrzením dle jeho názoru koresponduje i jeho kontinuální zpochybňování skutečnosti, že by kdy převzal část „B“ bloku za pokutu zaplacenou na místě ze dne 14. 3. 2007. Z pokutového bloku ze dne 14. 3. 2007 nelze bez dalšího usuzovat, že na pokutový blok bylo plněno z jeho strany.

Z uvedených důvodů se ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, které považuje za přesvědčivé, zatímco ze strany krajského soudu jediným důvodem nerespektování závazného právního závěru jsou ve skutečnosti jím tvrzené dalekosáhlé důsledky pro aplikační praxi správních orgánů.

Stěžovatel vedle zrušení napadeného rozsudku navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby věc z důvodu nerespektování závazného právního názoru přikázal k projednání a rozhodnutí jinému senátu téhož soudu, případně k jinému krajskému soudu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Vzhledem k okolnostem v nyní projednávané věci nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a po splnění formálních podmínek řízení přistoupil k bezprostřednímu projednání věci. Z tohoto důvodu také výrokem II. rozhodl za přiměřené aplikace § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, který byl stěžovatelem za návrh řádně uhrazen.

K návrhu stěžovatele, aby Nejvyšší správní soud poté, co napadený rozsudek zruší, přikázal věc k rozhodnutí jinému krajskému soudu, případně jinému senátu krajského soudu, který napadené rozhodnutí vydal, nelze přihlédnout. Takový návrh nelze uplatnit v průběhu řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel může takový návrh uplatnit u příslušného krajského soudu, který musí věc předložit Nejvyššímu správnímu soudu, který teprve poté věc – jsou-li pro to podmínky – přikáže jinému krajskému soudu.

Nejvyšší správní soud však stěžovatele upozorňuje, že tato tzv. delegace vhodná představuje průlom do zásady zákonného soudce, vyjádřené v článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tak, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu a soudce stanoví zákon. Případné přikázání věci jinému soudu je výjimkou z tohoto pravidla, kterou je nezbytné vykládat restriktivně.

Kasační námitka, dle které nebyl krajský soud oprávněn nerespektovat závazný právní názor, vyjádřený v pořadí prvním zrušujícím rozsudku v této věci (rozsudek ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 9 As 128/2012), je důvodná. Nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu v konkrétní věci je porušením ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. a samo o sobě plně postačuje ke zrušení napadeného rozsudku. Krajský soud je v konkrétní věci právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán a nemůže se jím neřídit. To platí i za situace, kdy je přesvědčen o tom, že právní posouzení Nejvyššího správního soudu není správné.

Neztotožní-li se krajský soud se závěry zdejšího soudu, což je jistě legitimní postoj, a nepochybně to nemusí být pouze případ právě projednávané věci, je jediným zákonným postupem, kterým se krajský soud může odchýlit od judikatury Nejvyššího správního soudu, postup, kdy svůj odlišný právní názor krajský soud prezentuje v jiné, avšak právně a skutkově obdobné věci. Vázanost krajského soudu v konkrétní věci vyplývá ze zákona, posiluje princip právní jistoty a je také nanejvýš korektní vůči té straně sporu, která byla v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšná.

Úvaha krajského soudu, dle které nerespektování závazného právního názoru v konkrétní věci otevře možnost opětovného předložení věci (na základě žalobcovy kasační stížnosti) a následného zaujetí jasného stanoviska tímto soudem k pokutovému bloku na pokutu na místě zaplacenou, podloženého racionálním a komplexním odůvodněním, jde zcela mimo zákonnou pravomoc krajského soudu. Závěry Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku jsou zcela srozumitelné a jednoznačné, navíc podložené stávající judikaturou, a to nejen rozdílně interpretovaným rozsudkem osmého senátu. Ostatně s těmito závěry krajský soud polemizuje, z čehož lze dovodit, že krajský soud pouze nesouhlasí s provedeným právním posouzením, případně jeho odůvodněním, což jej však neopravňuje k porušení ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.

Obdobně není důvodná ani úvaha krajského soudu, dle které by automatické převzetí názoru zdejšího soudu mělo dalekosáhlé důsledky pro aplikační praxi správních orgánů, kdy by byl zpochybnitelný prakticky každý pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou ze sérií vydaných do druhého pololetí roku 2005, které neobsahovaly předtištěnou kolonku podpisu přestupce. Odůvodnění napadeného rozsudku svědčí tomu, že si krajský soud byl plně vědom, že se v jiných obdobných věcech může pokusit závěry

uvedené ve zrušujícím rozhodnutí zdejšího soudu zvrátit, a nebyl tedy nucen v dalším případě, ve kterém by předmětem sporu bylo zpochybnění pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou, závěry NSS automaticky převzít. Argumentaci krajského soudu proto považuje zdejší soud za zcela účelovou a zavádějící. Nejvyšší správní soud sám opakovaně připustil, že krajské soudy se mohou od jeho názoru odchýlit, avšak nikoli ve věci, ve které jsou vázány ustanovením § 110 odst. 4. s. ř. s.

Důvodem nerespektování závazného závěru NSS nemůže být ani úvaha krajského soudu, dle které by žalovaný, který nebyl ve věci úspěšný, neměl možnost podat kasační stížnost a obhajovat svůj názor, ačkoliv po obdržení rozsudku NSS reagoval podáním ze dne 6. 3. 2013, v němž vyslovil s názorem NSS nesouhlas, který opřel o konkrétní argumenty. V této souvislosti je nutno připomenout, že žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu ve velmi strohém vyjádření k v pořadí první kasační stížnosti stěžovatele ze dne 27. 8. 2012 žádné relevantní argumenty, pro které by kasační námitky neměly obstát, nenabídl, ačkoliv tak jistě učinit mohl. Jediné, co žalovaný k věci uvedl, bylo konstatování, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu. Skutečnost, že následně na rozsudek Nejvyššího správního soudu, resp. jeho závěry žalovaný reagoval věcnou polemikou, je proto zcela irelevantní. Zdejší soud připomíná, že strany sporu mají zcela rovnocenné postavení, přičemž pokud se Nejvyšší správní soud k určité otázce vysloví, nemůže ve stejné věci opakovaně podrobit tuto otázku soudnímu přezkumu žádná ze stran sporu.

Z uvedených důvodů tedy napadený rozsudek nemůže obstát a nezbývá než jej opakovaně zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Nad rámec rozhodovacích důvodů se zdejší soud vyjádří k rozdílnému věcnému posouzení předmětu sporu.

Krajský soud vycházel ze zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), který v ustanovení § 85 odst. 3 rozlišuje mezi pokutovým blokem na pokutu na místě zaplacenou a na místě nezaplacenou. V prvním případě příslušný správní orgán blok vypíše a předá jeho díl „B“ přestupci až v momentě, kdy je najisto postaveno, že přestupce pokutu zaplatil, neboť až v tomto momentě má jistotu v tom, že má být vyplněn právě tento blok, resp. že nebude třeba blok na pokutu na místě nezaplacenou, neboť pokutu nebude nutné vymáhat. Blok je vypisován jedině v přítomnosti přestupce, neboť on je účastníkem blokového řízení a jeho souhlasu je třeba pro vedení tohoto speciálního typu přestupkového řízení. Situace, kdy přestupce není ochoten pokutu zaplatit, nesouhlasí s blokovým řízením a správní orgán toto přesto vede (otázka je s kým), přijme pokutu od jiné osoby a přestupce přijme díl „B“ bloku na pokutu na místě zaplacenou (stěžovatel toto převzetí nezpochybnil ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení soudního), aniž by cokoliv namítl, či si na postup správního orgánu stěžoval, je tak zcela vyloučena.

Podle krajského soudu tento závěr zcela koresponduje se stěžovatelem opakovaně uváděným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81, publikovaným pod č. 2264/2011 Sb. NSS, jehož závěry evidentně míří na blok na pokutu na místě nezaplacenou, tedy pokutu, která v případě následného nezaplacení bude vymáhána, k čemuž je třeba mít pokutový blok, z něhož je zřejmé, že přestupce s vystavením bloku a s výší pokuty na něm uvedené souhlasil, což lze docílit

pouze podpisem bloku. U pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou jakákoliv další dispozice s blokem odpadá.

Výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud nesdílí. Ve svém v pořadí prvním zrušujícím rozhodnutí vycházel zdejší soud ze své konstantní judikatury. K povaze blokového řízení odkázal na rozsudek ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46 (publikovaný pod č. 505/2005 Sb. NSS), dle jehož závěrů je blokové řízení (upravené v ustanoveních § 84 až § 86 zákona o přestupcích) specifickým druhem řízení o přestupcích, pro které musí být splněny zákonem stanovené podmínky. Podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. Nejsou-li tyto podmínky splněny kumulativně, nelze přestupek v blokovém řízení projednat. Jinými slovy, souhlas obviněného z přestupku s projednáním přestupku v blokovém řízení je zcela zásadní pro jakékoliv další následně zpochybnění skutku, za který byla pokuta uložena.

Povaha blokového řízení totiž vylučuje, aby obviněný z přestupku, který udělil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně jakýmkoliv způsobem zpochybňoval závěry učiněné v tomto řízení a např. namítal, že se přestupku nedopustil (jak tomu bylo v právě projednávané věci), či že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Uděleným souhlasem se obviněný z přestupku vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce.

Zcela jiná situace však nastává, když obviněný z přestupku zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat.

Souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení je podmínkou sine qua non tohoto řízení. Zcela zásadní je proto otázka, ke kterému okamžiku je postaveno na jisto, že byl takový souhlas učiněn a kdy tedy dochází k vydání rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, které již nemůže být zpochybněno.

Při úvaze o této otázce vycházel Nejvyšší správní soud z rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81, který byl opakovaně uváděný stěžovatelem i krajským soudem, avšak s rozdílnými závěry. Osmý senát v uvedeném rozhodnutí odmítl tezi, dle které je rozhodnutí o uložení blokové pokuty vydáno jeho ústním vyhlášením, již v okamžik projevení souhlasu obviněného s projednáním věci v tomto typu řízení, resp. s uložením pokuty v určité výši, a že vystavení bloku představuje toliko jeho potvrzení.

Naopak výslovně konstatoval, že „*okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení a s ním v jedno spadající okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí musí být závislý na jednoznačném časovém určení a musí být ve všech případech určován identickým způsobem. Takovým okamžikem je podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.*“ a dále doplnil, že „*Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty.*“

Jakkoliv se po skutkové stránce jednalo o pokutu na místě nezaplacenou, nelze z uvedeného rozhodnutí dovodit, že se obecně učiněné úvahy o vydání a nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení týkají pouze rozhodnutí o uložení pokuty, která nebyla na místě zaplacena. Jak již zdejší soud opakovaně uvedl, vydání a právní moc rozhodnutí o uložení sankce v blokovém řízení musí být ve všech případech určována identickým způsobem. Jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky pro projednání věci v blokovém řízení, není možné, aby rozhodnutí v blokovém řízení bylo vydáno a nabývalo právní moci rozdílně, teprve v závislosti na tom, zda obviněný z přestupku pokutu uhradil na místě či nikoliv. Zaplacení pokuty na místě není vůbec zákonným předpokladem uděleného souhlasu, ale je pouze dobrovolným, bezprostředním splněním již rozhodnutím uložené povinnosti.

Pokud jde o argumentaci krajského soudu, která je založena na tom, že podle zákona o přestupcích v tehdy účinném znění byl podpis obviněného z přestupku vyžadován pouze u bloku na pokutu na místě nezaplacenou, pak zdejší soud uvádí, že tento podpis je zákonem o přestupcích spojován zejména s prohlášením povinného, že byl poučen o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Teprve civilní judikatura dovodila, že se jedná o povinnou náležitost rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, bez které není rozhodnutí vykonatelné.

Obdobně musela také judikatura Nejvyššího správního soudu reagovat na novou úpravu zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, provedenou zákonem č. 411/2005 Sb., účinným od 1. 7. 2006, který zavedl systém bodového hodnocení. V souladu s ustanovením § 123b zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném ke dni spáchání sporného přestupku, tj. k 14. 3. 2007, je možné zápis bodů provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku. Pravomocné rozhodnutí je zákonným předpokladem pro připsání bodů. Nabytí právní moci rozhodnutí vydaného v blokovém řízení musí být určeno identicky, bez ohledu na to, zda již bylo na základě rozhodnutí plněno či nikoliv. Zápis bodu není založen na tom, zda pokuta byla či nebyla uhrazena na místě, ale na pravomocném rozhodnutí o uložení sankce. Pro úplnost soud uvádí, že skutečnost, že správní orgány i po takové zásadní novelizaci právní úpravy nadále po 1. 7. 2006 používaly pokutové bloky, vydávané do prvního pololetí roku 2005, kde kolonka pro podpis přestupce chyběla, nemůže být důvodem pro dovozování jiného okamžiku nabytí právní moci příslušného rozhodnutí. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 24. 8. 2010,

č. j. 5 As 39/2010 - 76 (na který ostatně také zdejší soud ve svém zrušujícím rozhodnutí odkázal): *„ačkoli je záznam bodů do bodového hodnocení pouze určitým administrativním úkonem, dosažení 12 bodů má za následek skutečnost, která je ve své podstatě „sankcí" sui generis spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Stěžovatel je tak určitým způsobem zasažen, resp. omezen na svých právech. Je nutno proto vycházet z premisy, že jakkoli se v případě samotného oznámení (administrativního opatření) o počtu dosažených bodů nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. (nejedná se o rozhodnutí o uložení sankce), v důsledku následků, které jsou s ním dále spojeny, tj. odevzdání řidičského průkazu, zásah do veřejného subjektivního práva (zejm. právo vlastnit a užívat majetek) zde v podstatě existuje".*

V tomto rozhodnutí přitom zdejší soud posuzoval stejnou otázku, a to otázku podkladů pro záznam bodů do registru řidičů, ve kterém byly sporné dva bloky ve výši 2 x 500 Kč na pokutu na místě zaplacenou. Dle závěrů uvedených v tomto rozsudku bylo povinností žalovaného, v případě, že stěžovatel tvrdil, že v daném případě žádný přestupek nespáchal, aby si vyžádal příslušný pokutový blok (jeho část „A", která zůstává správnímu orgánu), z něhož by bylo lze zjistit, zda stěžovatel svým podpisem stvrdil souhlas s blokovým řízením i s uloženou pokutou, tedy zda blokové řízení proběhlo.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že ze sporné části odůvodnění osmého senátu: „*Takovým okamžikem je však podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích*", zcela jistě nelze dovodit závěr krajského soudu, dle kterého v případě pokuty zaplacené na místě je pokutový blok již jen pouhou „stvrzenkou o uhrazení pokuty na místě samém". Pokud by tento závěr platil, není zřejmé, k jakému okamžiku by tedy byl souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení dán, jakým způsobem by se prokazoval a ke kterému okamžiku by takové rozhodnutí nabývalo právní moci.

Mimo výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že úvaha krajského soudu, dle které je zcela vyloučena situace, kdy přestupce není ochoten pokutu zaplatit, nesouhlasí s blokovým řízením a správní orgán toto přesto vede (otázka je s kým), přijme pokutu od jiné osoby a přestupce přijme díl „B" bloku na pokutu na místě zaplacenou (žalobce toto převzetí nezpochybnil ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení soudního), aniž by cokoliv namítl, či si na postup správního orgánu stěžoval, není správná.

Krajský soud jednak zcela pominul tvrzení stěžovatele, který od samého počátku uváděl, že si nejenže není vědom, že by se účastnil projednání přestupku, ze kterého měl vzejít pokutový blok datovaný dnem 14. 3. 2007, ale kontinuálně zpochybňoval i skutečnosti, že by kdy převzal část „B" bloku za pokutu zaplacenou na místě ze dne 14. 3. 2007. Dále pak krajský soud pominul i to, že zaplacení pokuty na místě nemusí vždy znamenat souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení a tím i rezignaci na jakékoliv následné zjišťování skutkového stavu. Teprve po vyslovení souhlasu přestupce s projednáním přestupku v tomto řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. Právě proto je ze strany správních orgánů nutno prokazatelným způsobem

doložit, že s projednáním přestupku v tomto zkráceném řízení obviněný z přestupku souhlasil a rezignoval tak na jakékoliv zpochybňování zjištěného skutkového stavu. Krajský soud při svých úvahách nepřipustil ani situaci, ve které dojde k záměně identity obviněného, která byla tvrzena a několikrát prokázána v trestním řízení (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. Tpjn 309/2001, publikované pod č. 57/2002 Sb. NS, P. Šámal: K postupu při záměně identity obžalovaného v pravomocném rozsudku, Právní rozhledy č. 6/2000, str. 255).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud závěrem uvedeným v tomto rozhodnutí vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu